

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας φε τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμανικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως φε ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίαι . . . δρ. 8,—

Ἑτησίαι φρ. χρ. 10,—

Ἑξαμήνιος . . . 4,50

Ἑξαμήνιος . . . 5,50

Τρίμηνιος . . . 2,50

Τρίμηνιος . . . 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικοῦ λπ. 20. Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Ἐνριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Σεπτεμβρίου 1910

Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 41

«Τοὺς δείχνει ἓνα μεγάλον ἀστακὸν σὰ γουρουνόπουλο...» (Σελ. 334, στ. 6'.)

ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

— Φεύγομε αὔριο.
— Ἔρμεῖς τὸ Σάββατο τὸ βράδυ.
— Ὁ Ἀνδρέας καὶ ἡ Ἄννα ἔφυγαν.
— Ναι, μᾶς ἔγραψαν.
— Καὶ μᾶς.
— Εἶσαι βέβαιος, ὅτι ὁ Ἀνδρέας δὲν γράφει ὑπερβολές;
— Τοῦ ὀρέσουν καὶ τὸ συνεπιθίξει· ἐγὼ ὅμως δὲν ἔλαβα γράμμα οὔτε ἀπὸ τὸν Ἀνδρέα οὔτε ἀπὸ τὴν Ἄννα.
— Ἀλλά ;...
— Ἐλαβα γράμμα ἀπὸ τὰ Ζηρό-πουλα. Μοῦ ἀναγγέλλουν ὅτι γνωρίστη-

καν εἰς τὸ χωριὸν μ' ἓνα κοριτσάκι. Ἄννα.
— Τὴ δική μας;
— Ναι... καὶ μ' ἓνα χαριτωμένο ἀγο-ράκι...
— Τὸν Ἀνδρέα;
— Βεβαίως. Ἐγείναν φίλοι καὶ ὅλοι τὴν ἡμέρα ψαρεύουν μαζί. Οἱ γονεῖς τὼν τοὺς εἰδείξαν ἓνα λαμπρὸ μέρος. Φαίνεται, ὅτι ἡ Ἄννα μονάχη τῆς πιά-νει τόσων πολλὰς γαρίδες, ὥστε ἡ μαγει-ρίσσα δὲν ἔννοεῖ νὰ τὰς μαγειρέψῃ.
— Γιατί θὰ εἶνε πολὺ μικρές.
— Ὁχι, καλέ, ἀλλὰ γιατί δὲν ἔχει τόσων μεγάλων κατσαρόλων.
— Τότε λοιπὸν πῶς κατορθώνει νὰ κάμνῃ καὶ κινεῖ τοὺς ἀστακοὺς τοῦ

πιάνει ὁ Ἀνδρέας; — Τι; ὁ Ἀνδρέας πιάνει ἀστακοὺς;
— Ἔτσι μᾶς γράφει.
— Ἐσὺ ἐπίασες ποτὲ εἰς τὴν ζωὴ σου ἀστακὸν;
— Ὁμολογῶ ὅτι ὄχι.
— Δὲν πιστεύω νὰ φαντάζεσαι, ὅτι ἀρκεῖ νὰ καθῇ κανεὶς εἰς τὴν ἀκρογιαλιά μερὴ μὴ εἰς τὴν μύτη τῆς πέννας του, ὥστε τὸ κάμνουμε καμμιά φορὰ εἰς τὸ σχολεῖο γιὰ παιγνίδι!
— ὦ, ἔξρω καλὰ πῶς πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς δίχτυα...
— Ἡ καὶ φίνια...
— Κορίντια ποὺ τὰ βίχνουν εἰς τὴν θά-λασσαν, κοντὰ εἰς τοὺς βράχους, μερὴ δὲ-

λωμα μέσα και με φελλό στην άκρη ενός σχοινοῦ, για να μπορούν να τα ξαναβρίσκουν.

— Δεν μου λές τίποτα νέο!

— "Όχι βέβαια" άλλ' αν ο Άνδρέας πιάνη άστακούς, θα πηγαίνει στη θάλασσα με μια βάρκα, που κάνει φλού-φλού-φλού, και κουνιέται.

— Ά, το κούνημα, τί ώραῖο που είναι!

— Όραῖο;...αυτό εξαρτάται.

— Από τί;

— Αν σε πιάνη, δεν είναι καθόλου ώραῖο.

— Έμένα δεν με πιάνει καθόλου. Κουνιέμαι με την κούνια και πάω όσο ψηλά θέλεις, μα ποτέ δεν ζαλιζόμαι, ούτε κτυπά ή καρδιά μου.

— Ά, στη θάλασσα είναι άλλο πράγμα! Υπάρχουν άνθρωποι που άντέχουν και στο δυνατότερο κούνημα της ξηρῆς, και όμως στη θάλασσα γίνονται πτώμα.

— Άλήθεια;

— Άλήθεια. Στη θάλασσα, ξέρεις, είναι δύο ειδών κουνήματα: το ένα έτσι, 'μπρός-πίσω' το άλλο έτσι, δεξιά-αριστερά' το πρώτο είναι το καραντί, το άλλο είναι το σκαμπανέβασμα. Δεν άντέχει κανείς!

— Καραντί και σκαμπανέβασμα γίνονται και τα δυο μαζί;

— Όχι πάντα. Άλλα ή το ένα έχης ή το άλλο...μπρορρ!...

— Οί μεγάλοι λοιπόν ψαράδες τῶν άστακῶν;

— Αυτοί είναι συνειθισμένοι στη θάλασσα' ο Άνδρέας όμως δεν έγινε ακόμη μεγάλος ψαράς...

— Και πρώτα-πρώτα δεν έχει κουκκο ψαράδιο.

— Ούτε γενάκια γύρω στο πρόσωπο.

— Ούτε χοντρά παπούτσια.

— Ούτε αδιάθορο μανδύα.

— Και προπάντων δεν έχει πίπα.

— Ναί, ναί, για να είναι κανείς αληθινός ψαράς, χρειάζεται μια μικρή πίπα στην άκρη του στόματός.

— Και να μη φοβάται τη θάλασσα.

— Και να την γνωρίζει.

— Να ξέρη τα ρεύματα.

— Τους ανέμους.

— Τους άστακούς!

— "Όλ' αυτά μαρτυρούν, ότι ο φιλάραχος μας λέει λόγια όταν μᾶς γράφει, ότι πιάνει άστακούς.

— Έκαυχήθη ἴσως αλλά δεν είπε και ψεύματα... Άπ' αυτά που μου γράφουν οί φίλοι μου Ζηρόπουλοι, μπορούμε να συμπεράνουμε την αλήθεια. Ο Άνδρέας περιπατούσε στην ακροθαλασσία με την Άννα και με τα Ζηρόπουλα, όταν απάντησαν κάτι ψαράδες που γύριζαν από το ψάρεμα. «Πώς πήγε σήμερα το ψάρεμα, μπάρμπα-Στάθης;» ρώτησαν ο Άνδρέας.

— Μπάρμπα-Στάθης λένε τον ψαρά;

— Έτσι φαίνεται. «Λαμπρά, άποκρίθηκε ο μπάρμπα-Στάθης' θέλεις να ιδῆς;» (ο μπάρμπα-Στάθης έχει παιδιά και ξέρει από περιργεια...) Άδειάζει τα καλάθια του και εξηγεί στον Άνδρέα μας, στην Άννα μας και στα Ζηρόπουλα, πώς πιάνονται οί άστακοί με τα κοφίνια. Τους δείχνει ένα μεγάλο άστακο σαν γουρουνόπουλο, άλλους πῶ μικρούς, και καθούρια μεγάλα, και καθούρια μικρά, και γαρίδες ένα σωρό, και λογιῶν λογιῶν ψάρια που είχε πιάσει με τα δί-κτυα του. Έπειτα τους δείχνει τα μέρη όπου βρίσκονται γαρίδες, —κάτι βραχάκια σκεπασμένα με φύκια. Έπειτα τους εξηγεί τα φῶτα του φάρου, τα σημεία του σηματογράφου και τα λοιπά.

— Τύχη που την είχαν οί καλοί μας φίλοι να βρῶν ένα μπάρμπα-Στάθης στο χωριό που περνούν τὰς διακοπὰς των!

— Μα σε όλα τα παραθαλάσσια υπάρχουν τέτοιοι μπάρμπα-Στάθηςδες. Φθάνει να τους μιλή κανείς με καλωσύνη, για να τους κάμνη φίλους εῴθῶς. Φαίνονται άγριοι, αλλά κατά βάθος είναι άγριοι και τρυφεροί. Και έχουν παιδιά, αγοράκια και κοριτσάκια, που δεν είναι εύτυχη σαν και μᾶς. Και τόσα παιδάκια είναι κει-πέρα οφρανά! Γιατί ή θάλασσα, ξέρεις, είναι μια μεγάλη φόνισσα πατέρων. Άς μὴν το ξεχνούμε αυτό τώρα που πηγαίνουμε και μεῖς!...

— Άύριο!

— Το Σάββατο το βράδυ!

— Ξέρω γῶ τί θα κάμω τὰ λεπτά που ἔχω μαζεμένα στον κουμπάρ μου!

[*Από τὸν «FIGARO DE LA JEUNESSE»]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΠΟΧΗ ΤΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Άγαπητοί μου,

Με το φθινόπωρον αρχίζει ή εποχή της εργασίας. Διά σῆς προπάντων τους μαθητάς. Διότι τελειώνουν αἱ καθιερωμένοι διακοπαί και ανοίγουν τὰ Σχολεία. Ημεῖς οί ἄλλοι, οί όποιοί εξακολουθοῦμεν τήν ἴδιαν σχεδόν ζωήν και τὸ καλοκαίρι, — μεταξὺ τῶν μεγάλων είναι εύτυχεις εξαίρεσεις όσοι εἰμποροῦν να διακόπτουν τήν ἐργασίαν των και νάναπαύωνται, — ή προσέγγις του χειμῶνος δεν μᾶς ἐνθυμίζει παρά ότι πρέπει να φορεσώμεν βαρύτερα ρούχα. Σεις όμως, οί όποιοι τόσον αποτόμως θα μεταβάλετε ζωήν και συνήθειαν, και από μίαν ἐσχόλην θα κλεισθῆτε εἰς ἐν σχολεῖον, και από μίαν παρατεταμένην ἀργίαν θα ἐπανέλθετε εἰς

τὸν διδάσκαλον, εἰς τὸ βιβλίον, εἰς τήν μελέτην, — θα ἔχετε κάποιον κλονισμόν και θα αἰσθάνεσθε κάποιον πόνον...

Ά, ναί, τὸν ἐνθυμοῦμαι κ' ἐγὼ αὐτὸν τὸν πόνον ἀπὸ τὰ παιδικά, τὰ μαθητικά μου χρόνια. Καί σᾶς βεβαίῳ ότι δεν μου ἦτο ὀλίγον ἐξῆς. Ἀπὸ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου ἔχονα τήν εὐθυμίαν μου' ο Σεπτέμβριος μ' ἔρριπτεν εἰς μελαγχολίαν ἀληθινήν' και ὅταν ἤρχετο ή ἡμέρα που ὄφρινα τὸ σπιτάκι μου, τὸ περιδολάκι μου, τὸς γονεῖς μου, τὰ παιγνίδια μου, και... τήν ὀνηρίαν μου, διὰ νὰ ὑπάγω εἰς τὸ σχολεῖον, μία μεγάλη λύπη μου ἔφερε δάκρυα. Ἐκαινα ὅτι ἤμπορούσα διὰ νάναβάλλω αὐτὴν τήν ἡμέραν, και ἂν ἦτο στὸ χέρι μου, θὰ ἐπερνούσεν ἴσως ὁ χειμῶνας χωρὶς νάποφασίσω νὰ «συμμαζευθῶ»... Ἀλλά που! Μίαν Δευτέραν, πρὸ ἡμερῶν ὠρισμένην και ἀγωνιωδῶς περιμενομένην, ὁ πατέρας μου, μ' ἐπαιρνε ἀπὸ τὸ «χεράκι» και μ' ἐπήγαγεν εἰς τὸ «σχολάκι». Πῶς τὸν ἐνθυμοῦμαι ἐκείνον τὸν δρόμον, πῶ ὠμοιάζε τόσον με δρόμον μαρτυρίου!...

Ξεῦρετε όμως και τί ἄλλο ἐνθυμοῦμαι καλὰ; Ὅτι ἐφθανεν ή πρώτη ἡμέρα τοῦ Σχολείου, διὰ νὰ με κάμῃ νὰ τὰ ξεγᾶσω ὅλα. Τὸ ἐπαινον ἀπόφασιν, καθῶς λέγουν, διότι δεν ἤμπορούσα νὰ κάμω και διαφορετικά. Ἀλλά μόλις ἐπαιρνα αὐτὴν τήν ἀπόφασιν και ἐκαθήμην εἰς τὸ θρανίον... ἀποφασιστικῶς, ὅλα πλέον μου ἐφαίνοντο ρόδινα. Καί ὁ διδάσκαλος που ἦτο καλός, και οί συμμαθηταί μου που μάγαπούσαν, και τὰ βιβλία μου που ἔλεγον τόσα εὐμορφα πράγματα, και ή αἰθουσα τοῦ Σχολείου που ἦτο στολισμένη με τόσον ὠραίαις εἰκόνας και ρητὰ εἰς τοὺς τοίχους με χάρτινα γράμματα, και ή θάλασσα που ἐφαίνετο ἀπὸ τὸ παράθυρον λαμπυρίζουσα εἰς τὸν ἥλιον, και ὁ γέρω ἐπιστάτης με τήν ἀγαθὴν του φυσιογνωμίαν, και τὸ διάλειμμα τῆς δεκάτης, και ὅλα και ὅλα...

Διαμύρις συνήθισα τήν νέαν ζωήν μου, ή ὁποία ἦτο ή παλαιά. Διότι ή πρένθησις τοῦ καλοκαιριοῦ, τῶν διακοπῶν, ἐξαλείφετο ὡς διὰ μαγείας. Ἐνόμιζα ότι και χθὲς ἐπήγα εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπως θὰ ἐπήγαγεν και αὐριον. Η λύπη και ή μελαγχολία με ἄφιναν, ή δὲ χαρὰ ἐγκαθιδρύετο εἰς τήν ψυχήν μου τόσον ζωηρά, ὅσον και ἐκείνη που αἰσθανόμουν ὅταν ἐτελείοναν τὰ μαθήματα.

Υποθέτω, ότι εἰς ὅλα τὰ παιδιά συμβαίνει τὸ ἴδιον. Η λύπη που αἰσθάνονται εἰς τήν ἀρχήν, με τὸ ἀνοιγμα τῶν Σχολείων, τοὺς περὶ ἁμέσως. Δεν εἶνε ὀλιγώτερον εύτυχῆ τώρα με τήν ἐργασίαν παρά πρὶν με τήν ἀργίαν. Καί ἐτσι πρέπει να εἶνε, διότι ή εποχή τῆς ἐργασίας, που ἐξασφαλίζει και τήν εύτυχίαν τοῦ μέλλοντος, εἶνε ή εύτυχστερά...

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Στην εὐκάλυπτο ἀπὸ κάτω ποταμὸς ριχὸς περνεῖ, βρέχει χόρτα κ' ἕνα βᾶτο κ' ἀνθιμένα δειλινά.

Τὰ πουλιὰ κοπαδιαστὰ τὸ φθινόπωρο πρὶν φύγουν Πᾶν' σὰ χόρτα ἐκεῖ 'μπροστά κ' ἐκεῖ λούζονται, ἐκεῖ σμίγουν.

Κι' ὅταν φύγουν και λαλήσουν ὕστερη λαλιά καῖμου, χόρτα, δένδρα θὰ μωδίσουν σὰ νερά τοῦ ποταμοῦ.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων: — Ὁ Τιάρκος διετάχθη ἀπὸ τὸν Ναπολέοντα νὰ φέρῃ μίαν ἐπιστολήν του εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν Μαρίαν - Λουίζαν και νὰ μείνῃ πλησίον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ με τὴν μητέρα του εἰς τ' ἀνάκτορα τοῦ Ραμπουριέ, φρουρούμενα ἀπὸ Αὐστριακούς. Διὰ ν' ἀπατήσῃ αὐτοὺς, ὁ καλὸς Βοηθὸς μεταμορφώνεται εἰς πωλητὴν δαντελλῶν και κατορθώνει οὕτω νὰ εἰσαχθῇ με τὰς πραγματείας του, τὰς ὁποίας τῶν εἶχε δανείσῃ ή Ζινέττα, εἰς τὴν αἰθούσαν ὅπου εὐλόκοιτο ή Αὐτοκράτειρα, ὁ μικρὸς Βασιλεὺς και ή κυρία Μοντεσκιού. Ὁ αὐστριακὸς ἀξιωματικὸς, ὁ ὁποῖος τὸν εἰσήγαγεν, εἶπε ἀκόμη ἐκεῖ διὰ τοῦτο ὁ Τιάρκος ἐξακολουθεῖ νὰ παῖξῃ ῥόλον πραγματευτοῦ και νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰς δαντελλὰς του εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν.

Διεκόπη μίαν στιγμὴν διὰ νὰ ιδῇ τί κάμνει ὁ ἀξιωματικὸς, και ἐξηκολούθησεν:

— Ἐγὼ μαντίλλιες, ἐσάρπες, μαντηλάκια, κεντητὲς τραχηλιές διὰ τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης και ἴνεις δαντελλὰς γι' ἀσπρόρρουχα. Εἶνε ἀπὸ τὸ κατὰστημα τοῦ συρμοῦ, τὸ ὁποῖον προμηθεύει ὅλην τὴν παρισινήν ἀριστοκρατίαν.

Η Μαρία - Λουίζα ἔπαιρνε κ' ἐξήταξε μ' ἐνδιαφέρον τὰ ὠραῖα πράγματα που τῆς ἐπεδείκνυνεν ὁ Τιάρκος, και τὰ ἐπερνούσεν ὅλον ἐν εἰς τὴν κυρίαν Μοντεσκιού, ή ὁποία, προσποιουμένη ότι τὰ περνούσῃ με τήν μεγαλειότητα προσοχήν, ἔρριπτεν ἀνήσυχα βλέμματα πρὸς τὸν πάντοτε παρόντα αὐστριακὸν ἀξιωματικόν.

Μετ' ὀλίγον, ὁ τελευταῖος αὐτός, βαρυνθεὶς ἴσως νὰ ἐπιθελῇ, ἔκαμε μερικά βήματα, πρὸς τὴν ἐξωστῆσαν, τὴν ἀνοικτὴν πρὸς τὸν κήπον, και ἐστάθη ἐκεῖ, κυττάζων τὸ θαυμάσιον ἀναδρυτήριον.

Ὁ Τιάρκος δεν ἀφῆκε νὰ παρέλθῃ αὐτὴ ή εὐκαιρία. Ἐβγαλεν ἁμέσως ἀπὸ τὴν τσέπην του τὴν ἐπιστολήν τοῦ Να-

πολέοντος, και τείνων αὐτὴν πρὸς τὴν Μαρίαν - Λουίζαν, μαζί με μίαν δαντελλάν, τῆς εἶπε σιγά:

— Μεγαλειότηάτη, γράμμ' ἀπὸ τὸν Αὐτοκράτορα!

Η Αὐτοκράτειρα πρὸς στιγμὴν τὰ ἔχασεν, εἰδίστας. Ἐπειτα ἐπῆρε τὴν ἐπιστολήν και τὴν ἔκρυπεν εἰς τὸν κόλπον τῆς.

— Εὐχαριστῶ, εἶπεν ἀπλῶς.

— Δεν εἶνε μόνον αὐτό, ἐξηκολούθησεν ὁ νεαρὸς βοηθός, βλέπων ότι ὁ αὐστριακὸς, ἐντελῶς ἡσυχος πλέον, εἶχεν ἀρτίστην θέσιν του και περιπατοῦσε τώρα εἰς τὸν κήπον' δεν εἶνε μόνον αὐτό' ἔχω ἀκόμη νὰ διαβιβάσω εἰς τὴν Μεγαλειότηά Σου μίαν ἐπιθυμίαν τοῦ Αὐτοκράτορος.

Η Μαρία - Λουίζα εἰδίσταζεν ἀκόμη νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὸν παράδοξον ἐκείνον πραγματευτὴν νὰ ὀμιλήσῃ, ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης, ὁ ὁποῖος ἐπαίξεν εἰς τὸ πάτωμα μ' ἐν ἀμαξάκι, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν Τιάρκον, τὸν ἐκύτταξε καλὰ και ἔβλεψε, ἀναγνωρίζων τὸν φίλον του, ἀνένταξον:

— Ὁ Τάκος!... καλῆ, εἶνε ὁ Τάκος!.. Καλημέρα, Τάκο!.. Γιατί δεν εἶσαι πιά ντυμένος σαν ἀκόλουθος;

Η κυρία Μοντεσκιού ἔσπευσε νὰ κάμῃ τὸν μικρὸν νὰ σιωπήσῃ, ἀλλὰ και ή Αὐτοκράτειρα ἀνεγνώρισε πλέον τὸν πρῶτον γιδμαζάν.

— Γρήγορα, εἶπε με κάποιαν στενωχωρίαν, ὡς φοβούμενη νὰ γίνῃ συνένος αὐτῆς τῆς μα σ κ α ρ ᾶ δ α ς' πῆτε μου τί ἄλλην παραγγελίαν σᾶς ἔδωκε δι' ἐμὲ ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Μεγαλειότηάτη, ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος, ὁ Αὐτοκράτωρ με διέταξε νὰ ἐπιτρέψω πλησίον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης και νὰ μὴ τὸν ἐγκαταλείψω πλέον.

Η Αὐτοκράτειρα ἐστράφη πρὸς τὴν κυρίαν Μοντεσκιού ὡς νὰ ἐπεκαλεῖτο τὴν βοήθειάν τῆς, και ἀπεκρίθη:

— Ἀδύνατον! ὁ οἶκος τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης εἶνε συμπληρωμένος.

— Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸ θέλει, κυρία! ἐπέμεινε ὁ Τιάρκος με σταθερότητα.

Η Μαρία - Λουίζα ἐδάγκασε τὰ χεῖλη' σπασμὸς θυμοῦ τὴν συνεκλόνησεν ὀλοκλήρον και ἠτιμώσθη νὰ νύσῃ νὰ βγάλουν ἐξω τὸν πολμητιάν, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὡς νὰ τὴν διατάσσῃ ὅταν ὁ βασιλεὺς τῆς Ρώμης ἐπανεβῇ. Δεν εἶχε χάσῃ οὕτε λέξιν ἀπὸ αὐτὴν τὴν σκηνήν, και με νοημοσύνην ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του, ἐνόησε τὰ πάντα.

— Μαμμά, εἶπεν, ἀφοῦ ὁ μπαμπὰς θέλῃ νὰ μείνῃ ὁ Τάκος μαζί μου, πρέπει νὰ κρατήσῃς τὸν Τάκο!

Η αὐτοκράτειρα ἀνέγνωσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν περὶ αὐτὴν τὴν ἐντύπων, τὴν ὁποίαν τῆς ἐπροξένησεν ὁ συλλογισμὸς τοῦ μικροῦ Βασιλέως. Δεν

ἐτόλμησε ν' ἀντισταθῇ εἰς τὴν θέλησιν ἐκείνου, ὁ ὁποῖος, μετ' ὅλα ὅσα συνέβησαν, ἦτο πάντοτε ὁ σύζυγός τῆς, και ἐκάλεσε τὸν σταυλάρχη.

— Κύριε Καζινύ, τῷ εἶπε, νὰ προσκολληθῇ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης ὁ νέος αὐτός, που μου τὸν στέλλει ὁ Αὐτοκράτωρ.

Ὁ σταυλάρχης εἶχεν ἀναγνωρίσῃ τὸν Τιάρκον, τῷ ἐμειδίασε και ἀπεκρίθη:

— Ἀλλοῖμονον, Μεγαλειότηάτη! Δεν ἀγνοεῖτε, ότι ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης εἶνε περιωρισμένος κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ κ. Μεττερνιχ, και δεν ἤμποροῦμεν νὰ προσλάβωμεν ὑπηρετὴν ὑπεράριθμον.

Ὁ μικρὸς ἐκύτπησε τὸ πωδαράκι του.

— Ὁ Τάκος δεν εἶνε ὑπηρετής, εἶπεν, ὁ Τάκος εἶνε ἀκόλουθός μου! Ἐγὼ θέλω νὰ παῖξω μαζί του!

— Ὁ Βασιλεὺς τῆς Ρώμης δεν ἔχει πλέον ἀκόλουθον! ἀπεκρίθη μελαγχολικῶς ὁ κ. Καζινύ.

— Τι; ὑπέλαβεν ὁ μικρὸς με θρηνώδη ἀγανάκτησιν. Λοιπὸν δεν εἶμαι πιά Βασιλεὺς;

Διὰ νὰ δώσῃ πέρας εἰς τὴν σκληρὰν αὐτὴν σκηνήν, ή Μαρία - Λουίζα, βλεπούσα τὸν αὐστριακὸν ἀξιωματικὸν διευθυνόμενον πρὸς τὴν τραπεζίαν, διέταξε:

— Ἐπιτέλους βάλτε τὸν εἰς τοὺς σταύλους, εἰς τὰ μαγειρεῖα, ὅπου θέλετε. Ἀφοῦ ὁ Αὐτοκράτωρ θέλῃ νὰ τὸν κρατήσωμεν, θὰ τὸν κρατήσωμεν.

Ὁ σταυλάρχης ὑπεκλίθη, και στρεφόμενος πρὸς τὸν Τιάρκον, τῷ εἶπεν:

— Ἐλᾶτε μαζί μου, Τιάρκο! θὰ σᾶς παρουσιάσω εἰς τὸν ἀρχιποπόμον' ἴσως θελήσῃ νὰ σᾶς προσλάβῃ.

Ὁ μικρὸς βοηθὸς ἐχαιρέτησε τὴν Μαρίαν - Λουίζαν, ἔπειτα, πλησιάσας τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης, τῷ εἶπε:

— Καί πάλιν, Μεγαλειότηάτη, θὰ ἔχετε τὸν ἀκόλουθόν σας, και πάλιν θὰ παῖξω μετὰ ὠραία παιγνίδια. Ὁρκίσθηκα σὸν πατέρα σας τὸν Αὐτοκράτορα νὰ μὴ σᾶς ἐγκαταλείψω, και θὰ μείνω με κάθε τρόπον!

Καί ἐξῆλθε με τὸν κ. Καζινύ, ὁ ὁποῖος, μόλις εὐρέθησαν μόνοι, τῷ ἐξέμυστηρέσθη ότι, κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ Μεττερνιχ, ὅλοι οί Γάλλοι αὐλικοί και θεράποντες ἀντικαθίσταντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὑπὸ Αὐστριακῶν.

— Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος, προσέθεσεν ὁ κ. Καζινύ, διετάχθη νὰ ἐγκαταλείψω τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Βασιλέως τῆς Ρώμης τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς του εἰς Βιέννην.

— Καί πότε αὐτὴ ή ἀναχώρησις; ἠρώτησεν ὁ Τιάρκος.

— Ἰσως μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, ἴσως αὐριον, ἀπεκρίθη ὁ κόμης. Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Αὐστρίας δεν θαρρήσῃ νὰ τὴν διατάξῃ.

— Καλά, εσυλλογίσθη ο Τιάρκος, φθάνω στην ώρα!

Εἰς τοὺς σταύλους

Συνομιλοῦντες, ἐφθασαν εἰς τὴν δεξιὰν πτέρυγα τοῦ Ἀνακτόρου, ὅπου ἦσαν οἱ σταῦλοι, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν θαυμασίαν κεντρικὴν αἴθουσαν, ἣ ὅποια δύναται νὰ περιλάβῃ, ἑκατὸν δύο ἵππους, καὶ τῆς ὁποίας οἱ τοῦχοι στολίζονται μὲ διακοσίας τέσσαρας ὥραιας ἐλαφοκεφαλὰς.

Ἐνας γονδρὸς ἄνθρωπος, μὲ αὐστηρικὴν στολήν, ἐπέβλεπε τὴν διανομήν τῆς κριθῆς καὶ περιεφέρετο πρὸ τῶν ἱπποκόμων τοῦ μὲ τὸ μαστίγιον εἰς τὴν χεῖρα. Ὁ κ. Καζινὺ τὸν ἐκάλεσε διὰ νεύματος καὶ ὁ ἀρχιἱπποκόμος ἐπλησίασεν ἀπροθύμως, ὡς ἄνθρωπος γνωρίζων ὅτι μετ' ἐλπίαν θὰ ἤλλαξε κυρία.

— Φράντς, εἰπὲν ὁ σταυλάρχης πρὸς τὸν Αὐστριακόν σου φέρνω τὸν νέον αὐτὸν Γάλλον, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ πάραις εἰς τοὺς σταύλους.

— Μά... ἔκαμιν ὁ γονδρὸς ἄνθρωπος.

— Διαταγὴ τῆς Αὐτοκρατείας!

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Φράντς· ξέρεῖ ὅμως ἀπὸ ἄλλου αὐτὸς ὁ νέος;

— Ὅσο γι' αὐτό, μπορεῖτε νὰ εἰσθε ἡσυχοι, ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος· τὸ λογα εἶνε ἡ δουλειά μου.

— Θὰ τὸ ἰδοῦμε. Μοῦ λείπει ἴσα-ἴσα ἓνας ἱπποκόμος. Ὅριστε 'δὼ, καὶ ἀρχίστε ἀμέσως τὴν ἐργασίαν σας.

Ταῦτα λέγων μὲ μοχθηρὸν μειδίαμα ὁ γονδρὸς αὐστριακός, ἤρπασεν ἐν δίκρυνον τὸ ὁποῖον εὕρισκετο εἰς τὸν τοῦχον, καὶ τείνων αὐτὸ πρὸς τὸν Τιάρκον προσέειπε:

— Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, ξέρεις νὰ καθαρίσαις ἓνα σταῦλο;

Ἀδιστάκτως, ὁ μικρὸς βοήμης ἐβγαλε τὴν ρεδιγκόταν του, ἐπέταξε κάτω τὸ καπέλον του, καὶ δρᾶξας τὸ ἐργαλεῖον, ἤρχισε νὰ ξεχωρίζῃ τὴν κόπρον ἀπὸ τὸ ἄχυρον μὲ τὸσον ζήλον καὶ μὲ τὸσην δεξιότητά, ὥστε τὸ μοχθηρὸν μειδίαμα τοῦ ἀρχιἱπποκόμου μετεβλήθη εἰς ἐπιδοκιμαστικόν.

— Καλά, ἐπιθύρισε, πολὺ καλὰ!.. Ἀλλ' ὁ κ. Καζινὺ, μὴ θέλων νὰ υποβιασθῇ εἰς τὸσφ ταπεινὴν ὑπηρεσίαν ὁ πρῶν ἀκόλουθος, ἠρώτησε:

— Φράντς, δὲν μπορεῖτε νὰ τὸν κάμειτε τοῦλάχιστον ἡνιοχόν;

Ὁ γονδρὸς Αὐστριακὸς ἐγέλασε δυνατά:

— Χά, χά, ἐμεῖς ἀρχίζομε πάντα ἀπὸ τὴν ἀρχή! εἶπε· δὲν γίνεται κανεὶς ἀρχηγὸς πρὶν γίνῃ στρατιώτης, καὶ ἂν θέλετε νὰ κρατήσω τὸν προστατευόμενον τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος, τῆς Αὐτοκρατείας, ἀφίστε με νὰ τὸν διευθύνω ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους μου ὑπηρέτας, εἰδεμὴ πάραις τον.

Ὁ κ. Καζινὺ ὕψωσε τοὺς ὤμους καί,

πλησίασας τὸν Τιάρκον, τῷ εἶπε σιγά: — Δὲν θὰ μπορέσετε νὰ μείνετε μὲ αὐτὸ τὸ κτήνος, Τιάρκε!

— Θὰ μπόρῃς μὴ γὰρ! ἀπήντησε φαιδρῶς ὁ φίλος τῆς Ζινέττας. Ὁρμήσθηκα εἰς τὸν Αὐτοκράτορα νὰ μὴν ἐγκαταλείψω τὸν υἱὸν τοῦ καὶ θὰ ὑπομείνω τὰ πάντα διὰ νὰ κρατήσω τὸν ὄρκον μου! Καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄.

Η ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΗΣ ΡΩΜΗΣ

Ἀφ' οὗτου ὁ Λουδοβίκος ΙΗ' εἰσῆλθεν εἰς Παρίσιον καὶ κατέλαθεν εἰς τὸ Κεραματεῖον τὴν ζεστὴν ἀκόμη θέσιν τοῦ Ναπολέοντος, τὰ πάντα μετεβλήθησαν εἰς τὴν πρωτεύουσιν.

Τὰ παλαιὰ μέγαλα τοῦ προαστείου τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, κλεισμένα πρὸ τῶσου καιροῦ, ἤνοιξαν καὶ πάλιν τὰς πύλας των θριαμβευτικῶς, ἣ δὲ ἀρχαία ἀριστοκρατία, ἣ τρομονκρατουμένη ἀπὸ

«Φράντς, σοῦ φέρνω αὐτὸν τὸν νέον Γάλλον...» (Σελ. 336, στ. α΄.)

τοῦ 1793, ἀνεφάνη πάλιν ὑπέρβιος καὶ κυρίαρχος εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τοὺς περιπάτους.

Τὸ Παλαι-Ροαγιὰλ ἐγκατελείφθη ὡς ὑπενομιζόν τὰ αἰσῆς τοῦ Διευθυντηρίου, καὶ τὸ ἀριστοκρατικὸν κέντρον εἶνε τώρα τὸ βουλευτάρειον τῆς Γάνδης. Ἐννοεῖται λοιπόν, ὅτι ὑπὸ τοὺς ὄρους αὐτοῦ, ἡ εὐθυμερία τοῦ δαντελλοπωλείου τῆς Ζινέττας εἶχε παρέλθῃ καὶ ἡ πελατεία τῆς ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ἄγινετο ἀραιότερα. Οὕτε πολυτελεῖ ἁμάξια ἀπέξω, οὕτε κομψαὶ κυρίαὶ ἀξιοματικῶν, συν-οδεύμεναι ὑπὸ στρατιωτῶν ἐν στολῇ. Μόνον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καμμιὰ γυναικούλα τῆς γετονειᾶς ἤρχετο νὰ γοράσῃ κανένα ζευγάρι πλεκτὰ γάντια ἢ κανένα φισοῦ εὐθηνόν.

— Τί κρίμα! ἔλεγεν ἡ κυρὰ-Σαμπὺ ἓνα μαγαζὶ ποῦ πῆγαινε τόσφ καλὰ!... Κερδίζαμε ὡς διακόσια φράγκα τὴν ἡμέρα, καὶ ἄξαφνα... τίποτα! Ἀχ, πότε θὰ γυρίσῃ ὁ Αὐτοκράτοράς μας;

Ἡ Ζινέττα ἤκουεν ἀφηρημένη τὰ αἰώνια παράπονα τῆς γυραῖς τῆς φίλης. Αὐτὴ ἐσυλλογίζετο μόνον τὸν Τιάρκον. Καὶ χθὲς ἀκριβῶς εἶχε λάβῃ γράμμα τοῦ ἀπὸ τὴν Βιέννην, ὅπου, πιστὸς εἰς τὸν ὄρκον του, εἶχεν ἀκολουθήσῃ τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης.

Ποία κακοτυχία ἐπέμενε νὰ τοὺς κρατῇ αἰωνίως χωρισμένους! Ἐκείνη καντινιέρα εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Δουνάβειος; αὐτὸς κλεισμένος εἰς ἐν σχολεῖον εἰς τὸ Παρίσι. Ἐἰς τὸ Παρίσι ἐκείνη; αὐτὸς εἰς τὴν Βιέννην!...

Τοῦτο ἐσυλλογίζετο ἡ δυστυχὴς Ζινέττα, ὅταν ἡ θύρα ἐσπρώχθη μὲ ὄρμην καὶ εἰσέβαλεν εἰς τὸ μαγαζὶ ἡ κυρία Σάν-Ζέν.

Μόνον ἡ καλὴ στραταρχίνα δὲν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ τὴν μικρὰν τῆς φίλην Ζινέτταν. Ἡρχετο σχεδὸν καθενάστην νὰ περάσῃ πλησίον τῆς μίαν ἢ δύο ὥρας καὶ νὰ γοράσῃ πέντε-ἕξ πραγματάκια, ἀναγκαῖα δι' αὐτήν, ἀπαραίτητα καθὼς ἔλεγεν, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα πραγματικῶς ἐφύλαττεν εἰς τὰ συρτάρια τῆς, χωρὶς ποτὲ νὰ τὰ μεταχειρισθῇ...

— Καλημέρα σας, κυρία δούκισσα! ἀνέκραξεν ἡ Ζινέττα περιχαρῆς. Δὲν ἤλπιζα νὰ σὰς ἰδῶ σήμερα... Εἶνε ἀργὰ ἢ ἐτοιμαζόμενοι νὰ κλείσω.

— Ἐν πρώτοις, ἀπήντησεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν, μὴ μὲ λές δούκισσα. Δὲν εἰμαι πιά δούκισσα, ἀφ' οὗ ὁ Κοντοδεκανέας ποῦ μοῦ ἔδωσε αὐτὸν τὸν τίτλον, ἔφυγε. Καὶ τώρα, πάραις αὐτό.

Ταῦτα λέγουσα, ἡ στραταρχίνα ἔτεινε πρὸς τὴν νεάνίδα ἓνα κύλινδρον χάρτου διπλωμένον ἐπιμελῶς. Ἡ Ζινέττα τὸν ἐπῆρε καὶ ἠρώτησε:

— Τί νὰ τὸ κάμω;

— Ἀνοιξέ το! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Σάν-Ζέν. Καὶ σιγώτερα προσέειπε μὲ συν-νίνην:

— Εἶνε δῶρον τοῦ Αὐτοκράτορος!

Ἡ κυρὰ-Σαμπὺ ἐπλησίασε καὶ ἡ Ζινέττα ἐξήγαγεν ἀμέσως ἀπὸ τὸν περιβάλλοντα μίαν εἰκόνα παριστάσαν τὸν Βασιλέα τῆς Ρώμης. Ἦτο ἀντίτυπον χαλκογραφίας τοῦ Ἰζαμπὰ καὶ εἰκόνιζε τὸν υἱὸν τοῦ Ναπολέοντος ἐν στολῇ ἐθνοφρουροῦ.

— Λοιπόν, ἠρώτησεν ἡ Κα Σάν-Ζέν, πῶς σοῦ φαίνεται;

Καὶ ἐνῶ ἡ Ζινέττα καὶ ἡ κυρὰ-Σαμπὺ ἐκύτταζαν μὲ συγκίνησιν τὴν προσωπογραφίαν, ἡ στραταρχίνα ἐξηγήθη:

— Ὁ Ναπολέων τὸ ἔστειλε εἰς τὸν Λεφέμπρ μὲ τὸν Κολαινοῦρ... Δὲν εἶνε χαριτωμένο τὸ ἀγγελάκι μου;

Διὰ νὰ κυττάξουν καλλίτερα τὴν εἰκόνα, τὴν ἐκάρωσαν εἰς τὸν τοῦχον μὲ καρφίτσες. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, δύο κυρία τῆς παλαιᾶς ἀριστοκρατίας, ἐλκυσθεῖσαι ἀπὸ ἐν ὥραιον δαντελλένιον καπελόν, ποῦ εἶδαν εἰς τὴν προθήκην

τῆς Ζινέττας, εἰσῆλθον νὰ τὸ ἀγοράσουν. Μόλις ὅμως ἀντίκρυσαν τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀετιδέως, ἐξύμισαν τὰ μούτρα των καὶ ἔκαμαν νὰ φύγουν.

— Σὲ τί σπηλιοφυλίᾳ πέσαμε; ἔλεγεν ἡ μία πρὸς τὴν ἄλλην· αὐτὲς ἡ γυναῖκες ἐδῶ θαυμάζουν ἐκστατικῶς τὸν υἱὸν τοῦ Μπουοναπάρτε! Πᾶμε νὰ φύγωμε!

— Ὅχι δὲ ἔτσι ἀμέσως, πρὶν μιλήσωμε λιγάκι! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Σάν-Ζέν, φράττουσα τὴν θύραν τῆς ἐξόδου.

— Βοήθεια! ἀνέκραξαν αἱ κυρίαὶ τρομάξασαι.

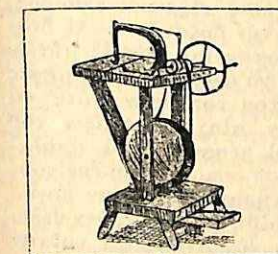
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἡ μόδα εἰς τὰς Ἰνδίας

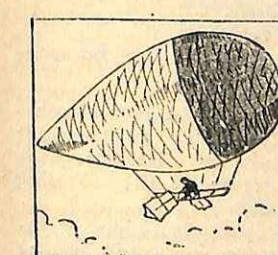
Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Γκάργ-Χιλ, ἐπαρχίας τῶν Ἰνδιῶν, φοροῦν τοσούτους πολυλοῦς καὶ τῶσον βαρεῖς χρίκους ὡς σκουλαρίκια, ὥστε ταυτιά των παραμορφώνονται οἰκτρῶς. Ἡ φωτογραφία αὕτη παριστᾷ ἓνα τοιοῦτον Ἰνδόν, τοῦ ὁποίου οἱ λοβοὶ ἔχουν τραβηχθῇ ἀπὸ τὸ βάρος τῶν κοσμημάτων καὶ ἔχουν φθάσῃ σχεδὸν ὡς τοὺς ὤμους.

Ἡ πρώτη Ραπτομηχανή

Ἡ εἰκὼν μας παριστᾷ τὴν πρώτην, τὴν ἀρχέγονον ραπτομηχανήν. Κατεσκευάσθη εἰς τὴν Ἀγγλίαν τῷ 1842 καὶ εὕρισκεται σήμερον εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Σουθ-Κένσιγκτον εἰς τὸ Λονδίνον. Τὸ περιεργὸν εἶνε ὅτι ράπτει ἀκόμη, ἐννοεῖται ὅμως ὅτι δὲν κάμνει οὔτε τὸ ψιλὸν «γαζι» οὔτε τὰ κεντήματα τῶν σημερινῶν τελείων μηχανῶν.

Περίεργον ἀερόπλοιο

Ναὶ διὰ τοῦ συνήθους μηχανισμοῦ (κι-

— Μὴ φοβάσθαι! ὑπέλαβεν ἡ κυρία Σάν-Ζέν, ὑποκλινομένη ὅσον ἡμπορούσε κομψότερα· εἰμαι ἡ στραταρχίνα Λεφέμπρ, δούκισσα τοῦ Δάντσιγ.

— Μπα! ἔκαμαν αἱ κυρίαὶ περιεργονητικῶς· μία δούκισσα τοῦ Μπουοναπάρτε; ...

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη θυμωμένη ἡ κυρία Σάν-Ζέν· μία δούκισσα τοῦ Μπουοναπάρτε, ἡ ὁποία δὲν ἀναγνωρίζει τὸν Βασιλέα σας. Νὰ τὸν χαρῆτε αὐτὸν τὸν Λουδοβίκον ΙΗ', τὸν ἀρρωστιάρα, τὸν ἀρ-οριτικό, ποῦ τολμᾷ νὰ φορῇ στολὴν στρατη-

γοῦ, χωρὶς νὰ ξέρῃ ἀπὸ ποῖα μερὶά πέφτει τὸ στόμα τοῦ κανονιοῦ! Ξέρω, ξέρω ἐγὼ γιατί τρέμετε νὰ κυττάτετε τὸ παιδί αὐτό. Γιατί ἔχει τὸ βλέμμα τοῦ πατέρα του, τὸ βλέμμα τοῦ ἀετοῦ, ποῦ σὰς ἐκαραυνοβολοῦσε, καθὼς καὶ τοὺς ἐχθροὺς τῆς πατρίδος μας! Ὅριστε, κυρία μου! Εἰσθε ἐλεύθεροι νὰ φύγετε! Ἀλλὰ ὅταν θὰ πᾶτε εἰς τὴν αὐλήν, νὰ πῆτε εἰς τὸν Βασιλέα σας ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ προτιμοῦν ἀκόμη τὸν ἄλλον!

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Παίγνιον

Λύσις τοῦ Παιγνίου τοῦ 39ου φυλλαδίου

Ρίψατε εἰς τὸ πάτωμα ἓνα μανδηλί, σταθῆτε ἐμπρὸς τοῦ μὲ ἡνωμένους τοὺς πόδας, στηρίξατε τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐμπρὸς ἐπὶ τοῦ πατώματος, ὅπως σὰς δείχνει ἡ εἰκὼν, θέσατε τὴν ἀριστεράν ὀπίσω εἰς τὴν ράχιν σας, καὶ ἐπειτα προσπαθήσατε νὰ σηκώσετε τὸ μανδηλί μὲ τὰ δόντια σας. Θὰ ἰδῆτε ὅτι εἶνε δυσκολώτατον.

Πρόβλημα

Ἑστίη ὑπὸ τῆς Παλαιούσης Ἑλλάδος

ΛΕΥΣ	ΚΛΕ	ΡΟ	ΤΕ	ΠΟ
ΑΡ	Η	ΤΡΑ	ΔΟ	ΣΕΙ
ΤΗ	ΔΩΝ	Α	Ο	ΜΙΣ
ΛΕ	ΤΟΣ	ΠΑ	ΧΙΑ	ΜΑ
ΛΗ	ΧΟΣ	ΛΩΝ	ΜΝΟΣ	ΣΟ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ

Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθῶν τὰ ὀκτὼ τεμάχια διὰ νὰ ποτελεσθῇ ἡ ζητηθεῖσα γελοιογραφία.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταί, παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραπίπτῃ τὸ φύλλον των, νὰ δηλώ-νουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστέλλοντας καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυιόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

Ίδε τὸν Ὁ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομή
τοῦ Κεφ Β

Η ΛΙΜΝΗ—Η ΣΕΛΗΝΗ

Εἶνε μιά ὥραία θερινὴ βραδυά. Εὐρί-
σκομαι εἰς τὸ νησάκι τῆς λίμνης μας.
Τὶ φύσις εἶνε ἥμερος. Μακρόθεν ἀκούε-
ται κάποιον ἐγγώριον ἔσμα. Σκότος κα-
λύπτει ὅλα, καὶ μόλις διακρίνονται τὰ
πολυπληθῆ καΐκια. Ξάφνου ὅμως τὸ
σκότος διατρυπάται ἀπὸ ἀργυροχρόμους
ἀκτίνες, ὁλονὲν τὸ φῶς γίνεται ζωηρό-
τερον καὶ ὡς πύρινη σφαῖρα ὑψοῦται εἰς
τὸν οὐρανὸν ἡ σελήνη. Αἱ ἀκτίνες τῆς
διατρυποῦν τὸ σκότος καὶ διαχύνονται
ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης. Σιγανὸ
ἀεράκι μόλις κινεῖ τὰ φύλλα τῶν δέν-
δρων, τῶν πλατάνων τῆς παραλίας τοῦ
νησιού, τῶν ὁποίων αἱ σκιαὶ φαίνονται
γυμναστικαί ἐπὶ τῶν ὁδάτων τῆς λίμνης.
Μακρόθεν διακρίνονται τὰ φῶτα τῆς
πόλεώς μας. Τὸ θέαμα εἶνε μαγευτικό-
τατον ὥστε μένω ἐπὶ ἀρεκτῆν ὥραν, θαν-
μάζων τὴν ὠραιότητα τῆς φύσεως. Σιγά-
σιγά ὁ κόσμος ἀποχωρεῖ, τὰ τραγούδια
παύουν καὶ ἡ λίμνη βυθίζεται εἰς νεκρί-
κην σιγήν.

Δωδωναῖος

ΕΝΑ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Προσέρι εἶχαμεν μιά δασκάλισσα
πολύ αὐστηρὴ καὶ τρομερὴ φωνακλῶ,
ἀλλὰ τὸ δεύτερον αὐτὸ ὤφειλετο ἴσως
καὶ εἰς τὴν ὀλίγην βαρυκοίτην τῆς. Μία
συμμαθητριά μας εἶχε τὴν θαυμαστὴν
ικανότητα νάπομπηται ὁμιλίαν διαφό-
ρων. Ὡς γειτονία μας κατοικοῦσαν
δύο χωριάτισσες, ποὺ κάθε τόσο ἔβαι-
ναν εἰς τὰ παράθυρα καὶ ἔστεναν κου-
βέντα. Μίαν δὲ ἀπὸ τὰς συνομιλίας τῶν
ἀπερασίσθη νὰ μιμηθῇ ἡ συμμαθητριά
μας προσθέτουσα, ἐννοεῖται, καὶ ὅ,τι
μᾶς ἐσύμφερεν. Ἐχῶθη λοιπὸν κάτω
ἀπὸ τὸ τελευταῖο θρανίον καὶ ἀρχισε τὴν
κουβέντα:

— Καλὴ σπέρα, κουμπάρα μου, ἀπὸ τὰ
χτῆς ἔχω νὰ σε ἰδῶ, τί μοῦγινες;

— Καλῶς τὰ μάτια σου, κυρά μου, τί
νὰ σοῦ πῶ, δὲν ἄδειασα νὰ βγῶ, ἔχω,
βλέπεις, μικρά!

Ἀρχίσανεν γέλια δυνατά. Ἡ δα-
σκάλισσα καταθύμως καὶ ἀρχισε νὰ μᾶς
φωνάζει: «Δὲν ντρέπεσθε ποῦ ἀντὶ νὰ
ἐργάζεσθε, κάθεσθε καὶ προσέχετε ὅστες
ἀνοησίαις τῆς μῆς καὶ τῆς ἄλλης γειτό-
νισσας;» Ὡστε δὲν εἶχεν ἀντιληφθῇ τὸ
παίγνιδι. Ἐξηκολούθησε λοιπὸν:

— Μπᾶ! τήραζε, κουμπάρα μου, κεῖνα
τὰ καῦμένα τὰ κορίτσια τέτοια ὥρα νὰ
κάθονται νὰ ὀβριονεῖ, καὶ τί προκομ-
μένα ποῦ εἶνε! δὲ σηκώνουνε τὰ μάτια
τους ἀπὸ τὸ βελόνι. —Ναί, τὰ καῦμένα,
ἔχουνε ὅμως μιά κακία δασκάλα, ἀκου!
ἀκου! πῶς τοὺς φωνάζει!

— Κλείσατε, μᾶς διέταξεν ἡ δασκά-
λισσα, ἀμέσως τὸ παράθυρο! — Μά, κυ-
ρία, μὲ τέτοια ζέση δὲν νομίζετε πῶς
θὰ σκάσουμε; τῆς εἶπαμε. — Καλά, ἀλλὰ
μὴ ξαναγαλᾶστε θὰ τὲς κοιταμάρες
ποῦ ἀκούτε, γιατί θὰ τιμωρηθῆτε ὅλες!
Ὡστε ἀκόμη δὲν κατάλαβε τίποτε
τόσο τὸ καλότερο, ἐξακολουθῆσαμε:

— Ἀ! μπᾶ, δὲν εἶνε καὶ τόσο κακία,
μόνο ποῦχει τὸ ἐλάττωμα νὰ φωνάζῃ ἡ
κακότυχη, καὶ δὲν εἶνε μικρὸς αὐτό! —
Καλὰ λές, κυρά μου, μὰ ἔλα ποῦ αὐτὴ
δὲν τὸ καταλαβαίνει γιὰ νὰ τὸ κόψῃ;
ἀλλ' ἂς τὰρίσουμε, γιατί δὲν ἀδειάζω
τώρα καλὸ βράδυ καὶ καλὲς ἀντάμωσες
αὐριο. — Στὸ καλὸ κουμπάρα μου. — Καὶ
ἡ συνομιλία ἐτελείωσε. Τότε πιά καμμία
δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ ὅλες ἀρχί-
σαμε γέλια ἀτελείωτα. Ἀλλὰ, περιέργο,
ἡ δασκάλισσα, ἀντὶ ὅπως πάντα νὰ μᾶς
ἐπιβάλλῃ σιωπὴν μὲ τὲς συνηθισμένες ἀγριο-
φωνάρες τῆς, μᾶς συνεβούλευσε ἀπλῶς
νὰ ἡσυχάσουμε καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν τάξιν.
Ἐ! θὰ τὸ πιστεύετε; ἀπὸ τότε δὲν μᾶς
ξαναφώναξε τόσο δυνατά. Ὡστε τὸ παι-
γνίδι μᾶς εἶχεν ἐπιτύχῃ!

Βάρκα τοῦ Κανάρη

ΕΝΑ ΠΟΥΛΙ

Ἐστὶ μολυβένιον οὐρανὸν βροντᾶ, βροντᾶ
[κ' ἀστράφτει.

Δὲν εἶνε ὦρα ποῦ ἐβλεπες ὅλο χαρὰ καὶ
[γέλιο.

Καλνούς, λές, βγάξει ἡ θάλασσα ὅσους
[στὰ βάθη ἀνάφτει.

— Τί ὄνειρα πάλι νάσθουσε τὸ κύμα τὸ
[ἀγριεμένο;

Κι' ἓνα πουλί — ποῦ ἐβρέθηκε μέσα ὅσιν
[τόση ἀντάρα; —

Δὲν τὸ τρομάζει ὁ κεραυνὸς κι' ἡ τόση
[σκοτεινιά,

κάτω ἀπ' τὴ στέγη κελαιδεῖ μὲ ἀγάπην, μὲ
[λαχτάρια,

γιὰ τὸ γαλάζιον οὐρανὸν καὶ τὴν καλο-
[καιρίαν.

Ἐστὶν πονεμένη τὴν ψυχὴν ποῦ ἡ συμφορὰ
[τὴ δέρνει,

ὅσο ἂν χτυποῦν τὰ κύματα κι' ὁ οὐρανὸς
[βροντᾶ,

ὅσο κι' ἂν εἶνε ἡ θλίψις μᾶς ἀσέκωτη, βαρεία,
[κρυφοφέλνει!

Ἀφρόκριτο

ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

Τὸ ἀερόστατον προχωρεῖ μὲ ἱλιγγιώδη
ταχύτητα. Ξεβύρτε, ἐπιχειρῶ ταξείδιον
εἰς τὴν πολυπόθητον Σελήνην. Ἡ γῆ
δὲν φαίνεται πλέον εἰμὴ ὡς ἄστρον.
Προχωρεῖ ἀκόμη πολὺ καὶ αἰφνης
σταματᾷ: κάποιον προσέκρουσεν.

Μπᾶ, ἐφθασα καὶ ὅλας! εἰς τὴν Σελή-
νην!! Σκύπτω μίαν στιγμὴν ἀπὸ τὸ ἀε-
ρόστατον καὶ, ὡς τί θαῦμα, ἔχω προσ-
κρούσει εἰς ὅρος ἀδανάτων. Πηδῶ κατὰ
γῆς διὰ νὰ συλλέξω ὀλίγους καὶ βλέπω
ἐναντί μου δάση πορτοκαλεῶν καὶ θεό-
ρατα δην καὶ μυθώδεις καρπούς... Ὁ πο-
ταμὸς παρέκει ῥεεὶ λεμονάδαν καὶ κρέμαν.
Κατέρχομαι τοῦ ὅρους: εἰς τοὺς πρό-

ποδᾶς του ὑπάρχουν ὠρυχεῖα ξαχάρους
καὶ σοκολάτας.

Παρατηρῶ μὲ προσοχὴν περίεξ διὰ νὰ
ἰδῶ κανένα καὶ ζητήσω πληροφορίας...
Διακρίνω εἰς ἓνα κάμπον ἐκεῖ πλησίον
βοσκὸν μὲ γιγαντιαῖον ἀνάστημα...

Τὸ ποιμνίον του εἶνε ἀπὸ λέοντας, λύ-
κους, πάνθηρας καὶ ὀνιόκερους. Ὁ φύ-
λαξ εἶνε ἐν πρόβατον! Πλησάξω τὸν
βοσκόν, τὸν ἐρωτῶ, ἑλληνιστὶ ἐννοεῖται,
ποῦ εἶνε ἡ ὁδὸς ἡ ὁδηγοῦσα εἰς τὴν
πρωτεύουσαν, καὶ ποῦ εἰμυρῶ νὰ εἶρω
πηγὴν ὕδατος διὰ νὰ πῶ.

— Ἰδοὺ, μοῦ εἶπε, δεικνύων ὁδὸν ἐ-
στρωμένην μὲ μαργαρίτας, καὶ τῆς ὁ-
ποίας ἡ κόνις ἦτο ἐκ χρυσοῦ, εἶνε ἡ ὁ-
δὸς ἡ ἀγούσα εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Ὑ-
δωρ ὅμως, μικρὸ μου, δὲν ἔχομεν, διότι
ἐδῶ βρέχει ὀλον καὶ κοινά, ἐννοεῖται
ὅμως, ὅτι εἰς τὰ ἐργαστήρια κατασκευά-
ζομεν, ἀλλὰ εἶνε πολὺ ἀκριβόν.

Καὶ ἐνθ' τὸν ἥκον ἐκπληκτός, βλέπω
ἓνα λαγὸν ὑπερμεγέθη νὰ κυνηγᾷ ἓνα μι-
κρόν σκύλον. Καλέ, τί εἶνε αὐτὸ πάλιν!
Τρέχω διὰ νὰ προφθάσω τὸν βοσκόν, ὁ
ὁποῖος ἀπεμακρύνετο καὶ ἐντρομος... ἀ-
νοίγω τὸν ὀφθαλμόν μου διότι εἶχον
πέσει ἀπὸ τὴν κλίνην...

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Γλυκεῖα Ἑλπίς

ΕΥΓΕΝΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Ὁ Τάσος, εἰς ἐκ τῶν μεγαλητέρων
ποιητῶν τῆς Ἱταλίας εἶχε καὶ ἐχθρούς,
οἵτινες ἐφθόνουν τὴν δόξαν του. Αἱ δια-
βολαὶ καὶ αἱ συκοφαντίαι ἐνδὸς ἐξ αὐτῶν
κατέληξαν εἰς τὸ νὰ φυλακισθῇ ὁ μέγας
ἀνὴρ. Οἱ φίλοι του ἔσπευσαν τότε νὰ
ἀποκαλύψουν τὴν αἰσχρὰν πρᾶξιν τοῦ
ἐχθροῦ του ὡς καὶ μέσον διὰ νὰ ἀπολε-
σθῇ ἡ ὑπόληψις τοῦ συκοφάντου ἐκείνου.
Ὅταν ὅμως ἠρώτησαν τὸν μέγαν ποιη-
τὴν, — Ὅχι, ἐπεκρίθη ὁ Τάσος, δὲν θέλω
νὰ ἀφαιρέσω ἀπὸ τὸν ἀνδρωπῶν τοῦτον
οὔτε τὴν τιμὴν οὔτε τὴν ζωὴν ἐπεθύ-
μουν μόνον νὰ τῷ ἀφαιρέσω τὴν θέλησιν
τοῦ νὰ πράττῃ τὸ κακόν. Αὐτὴ θ' ἦτο ἡ
μόνη μου ἐκδίκησις!

Φιλέρμος Τρυγῶν

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Τοτός, πρὸς τὴν μητέρα του:
— Τί καλὸς τοῦχος, μαμά, ἐκεῖνος ὁ ζητι-
αὸς θὰ κοιμᾶται ἡσυχά τὴ νύκτα χωρὶς νὰ
βλέπῃ κακὰ ὄνειρα.

— Καὶ ποῦ τὸ ξέρεις;

— Μὰ ἀφοῦ εἶνε τυφλός;!

* * *

Ὁ Κουφιοκεφαλῆς παῖξεν μὲ ἓνα φουτι-
κοπῶν «μονὰ ἢ ζυγά». Ὁ φουτικοπῶν
τὰ ἔλεγε πάντα «μονὰ» καὶ ὁ Κουφιοκεφα-
λῆς ἔχανε, ἔχανε, ἔχανε... Εἰς τὸ τέλος
ἔχασε καὶ τὴν ὑπομονήν:

— Μὰ εἰς, παιδί μου, τοῦ λέγει μὲ θυ-
μόν, ὅλα τὰ φουτιὰ στὸ καλὰθι σου τὰ
ἔχεις μονὰ!

* * *

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἀργοναυτοπούλας

ΜΥΘΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΔΙΣΩΠΟΝ

ΤΟΙΧΟΣ ΚΑΙ ΚΑΡΦΙ

Κάποιος τοῦ τοίχου βιαστικά

Μ' ἔνα καρφί σπαραχτικά

Τὰ πέτρινα τὰ σωθικά

Ξεσχίζει, κ' ἔτσι ὁ τοίχος,

Ποῦ μόν' ὡς τότε ὁ ἦχος

Ἀπαλοχάιδευσεν γλυκά,

Φωνάζει: — Μή, γιὰ τὸ Θεό,

Τόσο φριχτά, καρφί σκληρό,

Τὰ σπάγγα μου σπαράζει!

Καὶ τὸ καρφί τοῦ λέει: «Ἀφορμή

Δέν εἶμαι ἐγώ, καὶ τόσο μὴ

Μὲ μένανε τὰ βάρεις

Φταίστης ἐκεῖνος, πῶς

Ποῦ μὲ χτυπάει, εἶναι μόνον,

Καὶ γιὰ νὰ σὲ τρυπῇ...

Διπλὸ ὑποφέρω πόνο!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 7ην Σεπτεμβρίου 1910

ΣΑΣ ἐξήγησα καὶ ἄλλοτε, Δεινοπαυμένη
Ἑλλάς, ὅτι δὲν εὐκαιρῶ νὰ δίδω διευθύνσεις
καὶ ὀνόματα συνδρομητῶν. Τὸ ἤρηθην εἰς
ὅλους καὶ δὲν εἰμυρῶ νὰ κάμω ἐξαιρέσιν διὰ
τὴν «Διαπλαστικὴν Αὐτοκρατορίαν».

Πιστὴ Φίλα, ὁ τόμος ποῦ περιέχει τὸν «Δ»
κόλουτον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος» τιμᾶται
δρ. 3,50. Κρῦο λοιπὸν ἐπὶ Λωζάννη, ἔ;
ἰδύμεται καλὴν διαμονὴν καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν
εἰς τὴν Νίτσαν. Φυσικά, εἰς ἓνα ξένον τόπον,
ὅπου οἱ Ἕλληνες εἶνε τόσο ολίγοι, πρέπει
νὰ θεωροῦνται ὡς συγγενεῖς.

Ἡ φύσις, Δωδωναίε, ἐπείρκεισε τοὺς κόρα-
κας μὲ τὸ ἐνστικτὸν αὐτὸ διὰ νὰ προσφύλο-
σονται. Εἶνε ὠφέλιμα πτηνὰ εἰς τὴν γεωρ-
γίαν καὶ δὲν πρέπει νὰ τὰ σκοτίζωμεν. — Ὡς
εἶπω εἰς τὴν Ἑλῶ τῆς Ἀλμῆς ὅτι συμφωνεῖς
μὲ τὴν ιδέαν τῆς ὅτι τὸ σχολεῖον διὰ τοὺς
μικροὺς εἶνε ὅπως τὸ καφεῖνιον διὰ τοὺς με-
γάλους, ἀλλὰ μόνον ὡς πρὸς τοὺς ἀμελεῖς,
οἱ ὅποιοι δι' οὐδὲν ἄλλο πηγαίνουν παρὰ διὰ
νὰ φλυαροῦν.

Ἀπεναντίας, Ἀλέξανδρε Μανροκορδάτε,
αἱ σὺναι ἐπιστολαὶ σου μ' εὐχαριστοῦν πολὺ.
Ἐξ ἡς Κουταγῶς δὲν ἐνεκρίθη. Ἀφοῦ δὲν
ἔληξεν τίποτε ἄλλο νὰ διαβάζῃς τὸ μεσημέρι
καὶ σοῦ ἀρέσουν τόσο οἱ τύμοι μου, φρόντισε
νὰ προμηθεύῃς μερικούς.

Λατρετὴ Γαλανέλλη, τυγαίνει καμμιὰ
φορὰ νὰ τελειώγῃ ὁ τόπος ποῦ ἔχω δι' ἀλ-
ληλογραφίαν καὶ νὰ μένουν ἀκόμη μερικὰ ὠ-
ραία γράμματα πρὸς ἀπάντησιν. Τότε τὰνα-
φέρω ὅλα μαζὶ, εἰς τὸ τέλος. Συμπῆναι
λοιπὸν εἰς τὰ τελευταῖα αὐτὰ νὰ τύχουν δύο-
τρεῖς φορές καὶ ἰδικὰ σου. Τὸ σημερινόν σου,
μὲ τὴν περιγραφὴν τοῦ κυνηγίου, ὠραιότατον.

Ὁ φίλος μου Μακεδὼν, πρὸς τὸν ὅποιον
ἔστειλα τὸν τόμον ποῦ ἐξήγησε, μοῦ γράφει:
«Πᾶς Ἕλληνοπαῖς ἔχει τὸ αὐτὸ χρὸς νάγα-
πᾷ τὴν Πατρίδα, τοὺς Γονεῖς καὶ Σέ. Δὲν
τὸ γράφω διὰ νὰ σὲ κολακεύω. Γράφω ἐκεῖνο
τὸ ὅποιον δὲ ἔγραφε πᾶς Ἕλληνοπαῖς.» Πό-
σον μὲ συγκινεῖν τέτοια λόγια! καὶ πόσον
θάρρος μοῦ δίδουν εἰς τὸν ἀγῶνα αὐτὸν ποῦ
κάμνω!

Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, Αἰσώπε, διὰ τὰς κα-
λὰς διαβάσεις καὶ περιμένω τὸ ξεσπᾶσμά σου.
Τὰ ἔξοδά μου εἶνε πολὺ μεγάλα, ἡ συνδρομὴ
σχετικῶς μικρά, καὶ δι' αὐτὸ οἱ συνδρομηταὶ
καὶ οἱ ἀναγνώσταί μου, ἂν καὶ πολυπληθεῖς,

δὲν φθάνουν νὰ μὲ ἱκανοποιήσουν. Εἶνε δὲ ἀ-
κόμη καὶ αἱ καθυστερήσεις ποῦ σὰς ἔλεγα.
Ἀλλ' ὅταν ἔχω τόσον ἐνθουσιασμόν καὶ ἀφο-
σιωμένους φίλους σὰν ἐσέ, δὲν φοβοῦμαι τί-
ποτε!

Καλῶς νὰ ἔλθῃς, Ξανθὴ Μουσμέ. Μὲ με-
γάλην μου χαρὰν θὰ σε γνωρίσω καὶ προσω-
πικῶς. Ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη.
Κερκυραϊκὴ Ἀύρα, τὸ γραμματάκι σου μ'
εὐχαρίστησε πολὺ. Καὶ βέβαια ὅτι τὸ «Βι-
βλίον τῆς Συμπεριφορᾶς» εἶνε χρῆσιμον καὶ
εἰς τοὺς μεγάλους. Τὰ σέση μᾶς ἐστὶν καλὴ
σου μητέρα, ἡ ὁποία εἶνε καὶ γιαγιά, καὶ πολ-
λὰς εὐχὰς ἀπὸ τὴν γιαγιά μᾶς, ἡ ὁποία εἶνε
καὶ δική σου.

Καλλιφύλλον Ρόδον, ἐννοῶ τὴν εὐκρίτειαν
τῆς ἐξομολογήσεώς σου. Νομίζω ὅμως ὅτι δὲν
ἔπρεπε νάφῃς τόσο καὶρόν τὸ καλαμάρει σου
νὰ ξεραθῇ... Τὰποτελέσματα τῆς Ζωγραφικῆς
θὰ δημοσιευθοῦν ἐντός ὀλίγου.

Ὁ ἀδελφός σου, Εἰμαι Ζακυνθία, θὰ εὖρη
πολλοὺς φίλους μου εἰς τὴν Ροδέρτειον Σχο-
λῇ, ὅπου πηγαίνει. Βεβαίως, ἐλευθερὰ εἰμυρ-
εῖς νὰ τῷ στέλλῃς τὸ φύλλον. Καὶ γράφε
τοῦ πολλά χαιρετίσματα καὶ καλὰς προόδους.

Καλῶς ἤλθατε, Μικρομέγα. Δὲν τὰ ἐλη-
σμένησα ἐγὼ εἰς τὸν σωρὸν τῶν ἐγκεκριμένων,
ἀλλ' ὁ κληρὸς. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ποῦ λές, ὁ
κ. Φαῖδων ἦτο εἰς μίαν ἄλλην πρώτην. Σχε-
τικῶς μὲ αὐτὰ ποῦ γράφεις, σὲ πληροφορῶ
ὅτι καὶ ὁ κ. Δ. Καλαμάνας, ἐκ τῶν κριτῶν
τοῦ Ἀδερωφείου, ἔγραψεν εἰς τὴν «Ἐστία»
ὅτι ἂν ὁ «Περασμός» ὑπεβάλλετο εἰς τὸν δια-
γωνισμόν, κατὰ τὴν γνώμην του ἔπρεπε νὰ
βραβευθῇ.

Φίλεργος Ἑγεμονίς, σοῦ ἔστειλα τὸ βιβλίον.
Σὲ τιμᾷ ἡ ιδέα σου τοῦ νὰ καταρτίσῃς πλήρη
σλλογὴν ἀπὸ παλαιῶν μου τόμων. Καὶ μὰ-
λιστα ἀφοῦ ὀνειρεύεσαι νὰ τὸ κάμῃς μὲ λεπτά
ποῦ θὰ κερδίζῃς μόνη σου. Σ' εὐχαριστῶ διὰ
τὰς καλὰς διαβάσεις καὶ εὐχόμαι νὰ διορισθῇς
γρήγορα. Τί ξεσπᾶσμά τοῦτε, ἔ;

Πρὸς ὅλους ὅσοι μοῦ γράφουν τόσα καλὰ
λόγια διὰ τὴν καλὴν μᾶς Γλαῖν, ἐπ' εὐκαι-
ρίᾳ τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνης τῆς, καὶ διὰ
τὴν κοριτσάκιαν τοῦ κ. Φαῖδωνος, θεματὶς εὐχα-
ριστίας ἀπ' ὅλους καὶ μᾶς. Πληροφορῶ δὲ τοὺς
ἐρωτήσαντας, ὅτι τέκνα τῆς σεβαστῆς γιαγιάς
μας εἶνε καὶ ὁ διαπρεπὴς ἱατρός κ. Μιχαήλ
Παπαδόπουλος, καὶ ἡ κυρία Σταματ. ν.α. σύ-
ζυγος τοῦ προσφίλου συνεργάτου μου κ. Ἀ-
ριστ. Π. Κουρτίδου.

Διὰ τὸ Δημοψήφισμα

Εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας ἐγκαινιάζεται
σήμερον, κατὰ πρότασιν ὁμάδος φίλων μου,
ἰδιαιτέρα στήλη διὰ τοὺς ὑποψήφους. Εἰς
αὐτὴν εἰμυρῶ καὶ νὰ δημοσιεύῃς πρὸς ὑπο-
μνησιν τὸ ψευδώνυμόν σου, ἅπαρ ἡ πολλὰς,
πληρώων 25 λεπτὰ τὴν φορὰν. Ἐννοεῖται
ὅμως, ὅτι δὲν ἀποκλείονται καὶ ἐκτενέστεραι
σχετικαὶ ἀγγελίαι, κατὰ τοὺς ὅρους τῆς Προ-
κηρύξεως καὶ κατὰ τὸ σύνθημα Τυμολόγιον.
Ἄν τυχὸν ὑποψήφους τις θῇ καὶ τὴν εἰκό-
να του, πρέπει νὰ μοῦ στείλῃ τὴν φωτογρα-
φίαν του καὶ 5 δραχμὰς διὰ τὸ κλισὸν ποῦ θὰ
κάμω καὶ διὰ τὸν χάρον, τὸν ὅποιον θὰ κατα-
λάβῃ τοῦτο εἰς τὰς Μικρὰς Ἀγγελίας. Ἡ
εἰκὼν ἀπὸ οἰανδήποτε φωτογραφίαν, θὰ γί-
νεται εἰς μικρὸν σχῆμα (2x2 τὸ πολὺ).

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: Διάφορα τῆς Ἑλλάδος
τῆς Ἀλγερίας. — ἈΓλυοχαράματα τῶν Σκόρ-
πιων Μενεξέδων. — Δύο μεταφράσεις τῆς Φι-
λέργου Ἑγεμονίδος. — Ἡ ὁδὸς τοῦ πε-
λοποιδίου τῆς Φλογέρας τοῦ Βασιλέως. — Δύο
διηγήματα τῆς Ξανθῆς Μουσμέ. — Ἀσέλιος
Ἡμερολόγιον τῆς Γλυκεῖας Ἑλπίδος. —

